

Republika Hrvatska
Općinski sud u Splitu

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, po sucu Tomislavu Bagi, u pravnoj stvari tužitelja: 1. Marka Butorca iz Splita, Vukovarska 41, OIB:87593518126 i 2. Lukrecije Butorac iz Splita, Vukovarska 41, OIB:61593613320, zastupanih po punomoćniku Srđanu Kaleboti, odvjetniku u Splitu, protiv tuženika OTP banka d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB:52508873833, zastupanog po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Anić & Anić d.o.o., Split, Lovretska 14, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 27. veljače 2026., u nazočnosti tužitelja s punomoćnikom te zamjenikom punomoćnika tuženika, na ročištu određenom radi objave presude, 21. travnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštена ugovorna odredba, članak 2. Ugovora o kreditu broj 71903/05 od 16.5.2005. godine, kojeg su zaključili tužitelji i HVB SPLITSKA BANKA d.d., R. Boškovića 16, OIB 69326397242, sada OTP banka d.d., OIB 52508873833, Domovinskog rata 61, Split, u dijelu u kojem je, u članku 2., ugovoreno kako se odobrava kredit u kunskoj protuvrijednosti 106.800,00 CHF te se isplaćuje po prodajnom deviznom tečaju kreditora na dan korištenja kredita, u dijelu u kojem je ugovoreno kako se sve obveze iz ugovora obračunavaju i iskazuju u valuti CHF, u dijelu u kojem je ugovoreno kako se sva plaćanja vrše u kunskoj protuvrijednosti valute ugovora izračunato korištenjem prodajnog tečaja kreditora (prodajni tečaj kune u odnosu na CHF), vrijedećeg na dan plaćanja, članak 10., a), 1., u dijelu u kojem je ugovoreno kako se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u valuti CHF, članak 10., d), 1., u dijelu u kojem je ugovoreno kako su mjesečni anuiteti izraženi u CHF – valuti ugovora podmiruju uplatom potrebnog iznosa u kunskoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju prema tečajnoj listi kreditora na dan dospeljeća, d), 2. u dijelu u kojem je ugovoreno kako će u ukoliko korisnik kredita zakasni s uplatom mjesečnog anuiteta kreditora na uplatu primijeniti prodajni devizni tečaj vrijedeći na dan kad je kreditoru omogućeno raspolaganje uplaćenim novčanim sredstvima, d), 3., u kojem je ugovoreno kako će se na prijevremene uplate će se primijeniti tečaj koji vrijedi na dan redovnog dospeljeća, d), 4., u dijelu u kojem kreditor zadržava pravo obračuna i naplate iznosa nastalog uslijed razlike tečajeva zbog izvršenih prijevremenih ili zakašnjelih uplata.

II Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštена ugovorna odredba, članak 11. Ugovora o kreditu broj 71903/05 od 16.5.2005. godine, kojeg su zaključili

tužitelj i HVB SPLITSKA BANKA d.d., R. Boškovića 16, OIB 69326397242, sada OTP banka d.d., OIB 52508873833, Domovinskog rata 61, Split, u dijelu u kojem je, ugovoreno kako je kamatna stopa promjenjiva, a utvrđuje se odlukom kreditora.

III Nalaže se tuženiku da tužiteljima, u roku 15 dana, isplati iznos od 20.400,54 Eura, sve s pripadajućom zateznom kamatom, obračunatoj po stopi 15% do 31.12.2007., od 1.1.2008. do 31.7.2015. po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, a koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećano za pet postotnih poena, od 1.8.2015. do 31.12.2022. obračunatoj uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1.1.2023. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, koje zatezne kamate teku od dospijeca svakog pojedinog iznosa do isplate, i to kako slijedi:

na iznos od

3,08 EUR 13.6.2005.

6,61 EUR 9.9.2005.

3,56 EUR 10.10.2005.

4,98 EUR 10.11.2005.

7,16 EUR 12.12.2005.

5,06 EUR 10.1.2006.

0,79 EUR 10.2.2006.

11,22 EUR 12.3.2007.

11,12 EUR 12.4.2007.

10,96 EUR 11.5.2007.

10,95 EUR 12.6.2007.

10,87 EUR 12.7.2007.

11,02 EUR 10.8.2007.

11,01 EUR 12.9.2007.

10,78 EUR 12.10.2007.

10,99 EUR 12.11.2007.

10,85 EUR 12.12.2007.

11,13 EUR 11.1.2008.

11,22 EUR 12.2.2008.

11,46 EUR 12.3.2008.

11,40 EUR 11.4.2008.

11,16 EUR 12.5.2008.

11,13 EUR 12.6.2008.

11,03 EUR 11.7.2008.

11,00 EUR 12.8.2008.

11,13 EUR 12.9.2008.

11,40 EUR 10.10.2008.

19,12 EUR 12.11.2008.

27,64 EUR 12.1.2009.

33,86 EUR 30.1.2009.

60,67 EUR 12.2.2009.

66,68 EUR 12.3.2009.

54,45 EUR 10.4.2009.
51,64 EUR 12.5.2009.
47,30 EUR 12.6.2009.
53,14 EUR 10.7.2009.
45,80 EUR 12.8.2009.
48,67 EUR 11.9.2009.
44,06 EUR 12.10.2009.
47,51 EUR 12.11.2009.
46,54 EUR 11.12.2009.
81,86 EUR 12.2.2010.
88,30 EUR 10.3.2010.
87,82 EUR 12.4.2010.
99,37 EUR 3.5.2010.
104,16 EUR 18.5.2010.
121,65 EUR 11.6.2010.
110,38 EUR 12.7.2010.
145,50 EUR 12.8.2010.
125,79 EUR 10.9.2010.
133,53 EUR 12.10.2010.
147,84 EUR 12.11.2010.
168,59 EUR 13.12.2010.
142,22 EUR 12.1.2011.
146,52 EUR 14.2.2011.
131,67 EUR 14.3.2011.
153,91 EUR 12.4.2011.
175,13 EUR 12.5.2011.
195,90 EUR 13.6.2011.
260,40 EUR 12.7.2011.
185,27 EUR 12.8.2011.
172,10 EUR 12.9.2011.
173,02 EUR 12.10.2011.
174,99 EUR 14.11.2011.
188,26 EUR 12.12.2011.
193,35 EUR 12.1.2012.
195,30 EUR 13.2.2012.
189,46 EUR 12.3.2012.
192,04 EUR 12.4.2012.
194,60 EUR 14.5.2012.
191,12 EUR 12.6.2012.
189,91 EUR 12.7.2012.
181,69 EUR 13.8.2012.
189,56 EUR 12.9.2012.
191,60 EUR 12.10.2012.
188,06 EUR 12.11.2012.
188,06 EUR 12.12.2012.
183,67 EUR 14.1.2013.
180,07 EUR 12.2.2013.
191,00 EUR 12.3.2013.
176,42 EUR 12.4.2013.
177,39 EUR 13.5.2013.

175,13 EUR 12.6.2013.
177,96 EUR 12.7.2013.
179,51 EUR 12.8.2013.
183,11 EUR 12.9.2013.
184,50 EUR 14.10.2013.
191,32 EUR 12.11.2013.
184,96 EUR 12.12.2013.
199,15 EUR 13.1.2014.
128,66 EUR 12.2.2014.
127,13 EUR 12.3.2014.
123,62 EUR 14.4.2014.
124,03 EUR 12.5.2014.
127,50 EUR 12.6.2014.
129,76 EUR 14.7.2014.
130,15 EUR 12.8.2014.
131,30 EUR 12.9.2014.
135,05 EUR 13.10.2014.
136,06 EUR 12.11.2014.
136,57 EUR 12.12.2014.
216,46 EUR 12.1.2015.
128,34 EUR 11.2.2015.
128,34 EUR 10.3.2015.
128,34 EUR 10.4.2015.
128,34 EUR 11.5.2015.
128,34 EUR 10.6.2015.
128,34 EUR 10.7.2015.
128,34 EUR 10.8.2015.
128,34 EUR 10.9.2015.
128,34 EUR 12.10.2015.
128,34 EUR 10.11.2015.
128,34 EUR 10.12.2015.
128,34 EUR 20.1.2016.
128,34 EUR 12.2.2016.
8.002,56 EUR 12.2.2016.

IV Nalaže se tuženiku nadoknaditi tužiteljima trošak ovog postupka u iznosu od 2.333,52 eura, sa zateznom kamatom od dana presuđenja pa do isplate, po kamatnoj stopi obračunatoj po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

V Odbija se zahtjev tužitelja za naknadom troška u dijelu preko određenog iznosa od 2.333,52 eura, a do zatraženog iznosa od 4.243,54 eura.

Obrazloženje

1. Tužitelji u tužbi navode kako su s pravnim prednikom tuženika zaključili Ugovor o kreditu temeljem kojeg im je tuženik odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 106.800,00 CHF po prodajnom deviznom tečaju tuženika za CHF na dan korištenja

kredita. Odredbe predmetnog ugovora kojima je određena promjenjivost kamatne stope da je ništetna što ima za posljedicu primjenu tog ugovora oslobođenog učinaka promjenjivosti kamatne stope. Odredba ugovora kojom je određena obveza povrata iznosa kredita uz valutnu klauzulu u CHF da je ništetna, što ima za posljedicu primjenu ugovora oslobođenog učinaka povrata iznosa kredita uz navedenu valutnu klauzulu. U postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača presudom Visokog trgovačkog suda RH potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u dijelu u kojem je presuđeno da je tuženik (među ostalim bankama) povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. Učinak ništetnosti odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli pretpostavlja pravo tužitelja na povrat preplaćenih iznosa . Tužitelji su s tuženikom zaključili Dodatak Ugovora o kreditu kojom je ugovor o kreditu konvertirao u valutu euro sukladno ponudi tuženika na koju je isti obvezan temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju. Provedbom konverzije i zaključenjem dodatka tužitelji da se ni na koji način nisu odrekli svojih prava i potraživanja temeljem utvrđenja ništetnosti navedenih odredbi osnovnog ugovora o kreditu do dana izvršene konverzije niti sklapanje istog predstavlja bilo kakvu konvalidaciju učinaka ništetnosti do dana konverzije, odnosno sklapanja Dodatka. Zbog navedenog tužitelji predlažu provesti postupak i prihvatiti tužbeni zahtjev.

2. Tuženik se usprotivio tužbi i postavljenom tužbenom zahtjevu, osporava osnovu i visinu, ističe prigovor zastare, nedostatka aktivne legitimacije, ističe da tužitelji nemaju pravnog interesa za podnošenje ove tužbe, jer je kredit konvertiran. Kada su tužitelji prihvatili ponudu tuženika i konvertirali CHF kredit, ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF je pravno prestao postojati i to kao da ga nikada nije ni bilo, a nastao je novi ugovorni odnos, tj. ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR s važenjem ex tunc, kao da je takav bio od samog početka. Zbog navedenog tužitelji da nemaju pravnu osnovu i interesa za vođenje ove parnice jer je kredit s valutnom klauzulom u CHF u skladu s odredbama ZID ZPK (NN 102/15) konvertiran u eurski kredit. Tuženik je u skladu s odredbama ZPK bio obvezan tužitelju ponuditi sklapanje dodatka ugovora o konverziji kredita, a u slučaju prihvata konverzije s tužiteljem je bio dužan sklopiti ugovor. Tužitelji u skladu s načelom slobode uređivanja obveznih odnosa nisu bili dužni prihvatiti izračun konverzije niti su bili dužni sklopiti Dodatak br. 1 o konverziji kredita. Da tužitelji nisu prihvatili izračun konverzije i da nisu sklopili Dodatak br. 1, odredbe ZPK o konverziji kredita ne bi imale nikakav učinak na sklopljeni ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF i otplata tog kredita bi se nastavila prema važećim ugovornim uvjetima. Međutim kada su tužitelji svojom slobodnom voljom prihvatili ponudu tuženika i sklopili dodatak ugovora kojim je konverzija kredita dosljedno provedena, onda se prava i obveze ugovornih stranaka moraju prosuđivati isključivo i jedino u skladu sa sklopljenim Dodatkom br. 1. Ugovora o kreditu. Tuženik ističe da je postupak koji je prethodio sklapanju Dodatka br. 1. proveo u skladu s odredbama ZID ZPK(NN 102/15) te da je sklapanjem ovog ugovora konverzija kredita provedena u skladu sa zakonom na način da je dosljedno provedeno načelo konverzije kredita iz čl. 19. b po kojem je položaj potrošača-ovdje tužitelja kao korisnika kredita s valutnom klauzulom u CHF izjednačen s položajem u kojem bi bio da je od početka koristio kredit s valutnom klauzulom u EUR. Kako nije sporno da je između stranaka predmet ugovora o kreditu sklapanjem Dodatka br. 1. ugovoren na drugačiji način nego što je

ugovoren osnovnim ugovorom i to s učincima od dana sklapanja osnovnog ugovora o kreditu, tužitelj da nema osnove, pa time niti prava potraživati bilo kakvu isplatu temeljem osnovnog ugovora pa iz tog razloga niti presude iz postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača ne mogu predstavljati pravni temelj za utuženo potraživanje. Tuženik opreza radi poriče da bi odredba o valutnoj klauzuli u CHF bila nepoštena u smislu odredbi ZZP-a pa stoga ništetna. U vrijeme sklapanja osnovnog ugovora o kreditu tužitelj da je s tuženikom pregovarao o spornoj ugovornoj odredbi, a tuženik nije zatajio tužitelju niti jednu informaciju koju je imao, a koja je eventualno mogla utjecati na odluku tužitelja o sklapanju ugovora o kreditu upravo s valutnom klauzulom u CHF, kao što ga je upozorio i na sve rizike ugovaranja valutne klauzule u CHF. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev.

3. U postupku je sud izvršio uvid u podatke Trgovačkog suda (I.s. 10,11), ugovor o kreditu od 16. svibnja 2005. s Dodatkom br.1, obavijestima banke i otplatnim planom (I.s. 12-49), sudsku praksu (I.s. 62,63), proveo financijsko-knjigovodstveno vještačenje (I.s. 128-179), saslušao tužitelje (I.s. 284,285). Stranke nisu imale daljnjih dokaznih prijedloga i na ročištu od 27. veljače 2026. su predložile zaključiti glavnu raspravu.

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Prema čl. 295. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23, u daljnjem tekstu: ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva. Opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru, i u pravilu obvezuju kao i ove. Ovaj članak odgovara čl. 142. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 53/91, 73/91, 3/94 i 7/96, u daljnjem tekstu ZOO/91). Prema čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, u daljnjem tekstu: ZZP/03) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora, odnosno čl. 71. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine RH br. 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13, u daljnjem tekstu: ZZP/07), Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito: odredbu o iznosu zajma, odredbu o godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se godišnja kamatna stopa može promijeniti, odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti, odredbu o realnim godišnjim kamatama na zajam (efektivnoj kamatnoj stopi), odredbu o pretpostavkama pod kojima realna godišnja kamata na zajam može biti promijenjena, odredbu o iznosu, broju i razdoblju ili datumu otplate pojedinih obroka zajma, odredbu o ukupnom trošku zajma, odredbu o obvezi i uvjetima štednje ili pologa novca, ako je to pretpostavka za odobrenje zajma, godišnji kamatnjak za zajam i kamatnjak za sredstva pologa ako je polog pretpostavka za odobrenje zajma, odredbu o sredstvima osiguranja plaćanja, odredbu o pretpostavkama i postupku raskida ugovora o zajmu. Prema čl. 26. st. 3. ZOO-a (s primjenom od 01. siječnja 2008.) ako su kamate ugovorene, ali nije određena njihova stopa, između osoba od kojih barem jedna nije trgovac, vrijedi kamatna stopa u visini četvrtine stope zakonskih zateznih kamata, a između trgovaca polovina stope zakonskih zateznih kamata određene sukladno stavku 1. ovoga članka. Prema čl. 272. ZOO-a činidba je određiva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih

se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi. Ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan. Ovaj članak odgovara čl. 50. ZOO/91.

6. Prema čl. 81. st. 1. ZZP/03, odnosno čl. 96. ZZP/07, Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema čl. 84. ZZP/03, odnosno čl. 99. ZZP/07 nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Prema čl. 87. st. 1. ZZP/03, odnosno čl. 102. st. 1. ZZP/07 nepoštena ugovorna odredba je ništava. Prema čl. 1111. st. 1. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Ovaj članak odgovara čl. 210. ZOO/91. Prema čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Ovaj članak odgovara čl. 214. ZOO/91.

7. Među strankama nije sporno da su zaključile ugovor o kreditu (tužitelj pod 1 kao korisnik, tuženica pod 2 kao sudužnik, a tuženik kao kreditor), dok je sporno je li ugovorena valutna klauzula ništetna i je li ništetna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi. Nakon izrade nalaza i mišljenja tužitelji su tužbeni zahtjev uredili u skladu s izračunom vještaka. Dalje je sporno je li nastupila zastara potraživanja. Sporno je i to je li prihvaćanjem konverzije otpala pravna osnova za potraživanje u ovoj parnici, odnosno imaju li zbog toga tužitelji pravni interes za podnošenje tužbe u ovom predmetu.

8. Iz ugovora o kreditu sklopljenog 16. svibnja 2005. proizlazi da su stranke ugovorile da je redovna kamata (nominalna kamatna stopa 4,69 %) promjenjiva, a utvrđuje se odlukom kreditora.

9. U odnosu na prigovor zastare ističe se kako se prema čl. 328. ZOO pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, što znači da ne podliježe zastarnim rokovima, dok na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba (članak 327. st. 1. ZOO). Isto tako, čl. 214. st. 1-3. ZOO, propisuje da zastarom prestaje pravo zahtijevati ispunjenje obveze, zastara nastupa kad protekne zakonom određeno vrijeme u kojem je vjerovnik mogao zahtijevati ispunjenje obveze te da se sud neće obazirati na zastaru ako se dužnik nije na nju pozvao. Čl. 215. st. 1. ZOO propisuje da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano dok čl. 241. ZOO propisuje da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Čl. 245. st. 1. ZOO propisuje da nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru. Stavkom 3. istoga članka propisano je da kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu, ili isticanjem prijeboja tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način. Imajući navedene odredbe u vidu sud je mišljenja da zastara nije nastupila jer se sukladno čl. 328. ZOO

pravo na isticanje ništetnosti ne gasi (Vrhovni sud Republike Hrvatske, Rev-749/06 od 10. listopada 2006. i Rev-x-405/12 od 08. siječnja 2013.). Inače, ništetnost ugovora nastaje od trenutka njegovog sklapanja (ex tunc) te takav ugovor ne proizvodi nikakve učinke, tj. smatra se nepostojećim. Pokretanjem postupka radi zaštite kolektivnih prava i interesa potrošača došlo do prekida zastare sukladno odredbi članka 241. ZOO-a. Kako je taj postupak pokrenut 4. travnja 2012. tada je i došlo do prekida zastare te je danom pravomoćnog okončanja predmetnog spora 14. lipnja 2018. za tražbinu (presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17) zastara počela teći iznova, pri čemu se vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa, a takav stav je izražen i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske pod poslovnim brojem Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018. Budući da se u ovom predmetu primjenjuje opći petogodišnji zastarni rok iz čl. 225. ZOO-a, a da je tužba podnesena 17. lipnja 2019., jasno je da zastara nije nastupila jer je tužba podnesena u roku. Vrhovni sud Republike Hrvatske je 1. ožujka 2022. donio Objedinjeno pravno shvaćanje o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF, radi dodatnog tumačenja i objašnjenja shvaćanja iz revizijske odluke broj Rev-2245/2017-2 od 20. ožujka 2018. i pravnog shvaćanja Građanskog odjela VSRH broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020., u kojem je navedeno da ako je ništetnost ustanovljena već u postupku kolektivne zaštite potrošača tada zastarni rok, sukladno tekstu oba pravna shvaćanja, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite. Kako je zastara počela teći pravomoćnošću presude kojom je utvrđena ništetnost načina postupanja tuženice prilikom ugovaranja valutne klauzule kojima je glavnica vezana uz CHF od 14. lipnja 2018. (presuda Visokog trgovačkog suda broj PŽ-6632/17), to u trenutku podnošenja tužbe u konkretnom slučaju zastara nije nastupila.

10. Iz izvedenih dokaza proizlazi osnovanost tužbenoga zahtjeva, odnosno sud je zaključio da su odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli ništetne.

11. Naime, Trgovački sud u Zagrebu je 7. travnja 2013. donio presudu P-1401/12 u sporu za zaštitu potrošača protiv osam tuženih banaka, među njima i ovdje tuženika. Tom presudom je utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača unoseći u ugovore o kreditu ništetne odredbe o valutnoj klauzuli kojom je glavnica vezana uz švicarski franak, a da prije zaključenja predmetnog ugovora kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa je time prednik tuženika postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. U tom postupku je od strane sudova obrazloženo i da takva odredba nije bila razumljiva za klijente jer im nisu na valjan način objašnjene posljedice i doseg takvih ugovornih odredbi po njih kao potrošače, time da su tužene banke kao trgovci bile svjesne rizika po korisnike kredita kao potrošače zbog ugovaranja ovih kredita uz primjenu valutne

klauzule u švicarskim francima pri čemu su banke svjesno propustile o tome informirati klijente kao buduće korisnike kredita. Navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda PŽ-6632/17, kao i kasnijim odlukama Vrhovnog i Ustavnog suda. Budući da je ta presuda donesena u postupku radi kolektivne zaštite potrošača, ista temeljem članka 138.a ZZP/07 i odredbi članka 502.c Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 u daljnjem tekstu: ZPP) veže sud za utvrđenja iz navedenih odluka u postupcima radi isplate.

12. Nesporno je da predmetni Ugovor sadrži odredbu o valutnoj klauzuli kojom je glavnica vezana uz valutu švicarski franak (CHF). Upravo takva odredba je bila predmet spora u navedenoj parnici za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača. Kako je već navedeno, u tom postupku je utvrđeno da takva odredba nije bila razumljiva za klijente jer im nisu na valjan način objašnjene posljedice i doseg takvih ugovornih odredbi po njih kao potrošače, s time da su tužene banke kao trgovci bile svjesne rizika po korisnike kredita kao potrošače zbog ugovaranja ovih kredita uz primjenu valutne klauzule u švicarskim francima pri čemu su banke svjesno propustile o tome informirati klijente kao buduće korisnike kredita. Budući da je sud temeljem članka 138.a ZZP/07 i članka 502.c ZPP-a vezan utvrđenjima iz navedene parnice, zaključak suda je da je sporna odredba o valutnoj klauzuli ništetna.

13. Člancima 323. i 324. ZOO-a propisano je da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve što je stekla na osnovu ništetnih odredbi ugovora, a da ništetnost pojedinih odredbi ne dovodi do ništetnosti cijelog ugovora ako ugovor može opstati bez njih. Pri tome se polazi od načela *favor negotii*, to jest u prilog održanju ugovora na pravnoj snazi, ako se ikako može. Takvo stajalište je zauzeo i Visoki trgovački sud u svojoj presudi PŽ-6632/17. Stoga je tuženik dužan vratiti tužiteljici razliku anuiteta koja je nastala primjenom ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi.

14. Jednostranim pristupom tuženik je unaprijed sročnim odredbama tužiteljima nametnuo ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, što je u suprotnosti s odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača budući uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Do istog zaključka se dolazi uzimajući u obzir i zaključke Visokog trgovačkog suda sadržanog u presudi poslovni broj PŽ-7129/2013-4., prema kojem, iako nije zabranjeno istovremeno ugovoriti valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, činjenica što obveza potrošača istovremeno ovisi o dva promjenjiva bitna elementa čini tu obvezu posebno rizičnom, jer u vrijeme sklapanja ugovora potrošač ne zna koji iznos glavnice u kunama će biti u obvezi tijekom dugoročne otplate kredita vratiti banci, a ne zna niti koju će cijenu (redovnu kamatu) za to platiti, kao i Vrhovnog suda Republike Hrvatske sadržanog u odluci poslovni broj Revt 249/14-2, da su banke kao visoko specijalizirane novčarske ustanove, čiji predmet poslovanja je novac kojeg plasiraju potrošačima u vidu raznih novčarskih "proizvoda", dužne maksimalno odgovorno pristupiti svakom pojedinom potrošaču i pomoći mu da se u okviru zakonom dopuštenih mogućnosti koristi njihovim uslugama, ali nikada na njegovu štetu. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Prema odredbi čl. 5. Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene

odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Prema presudi i rješenju Vrhovnog suda RH poslovni broj Rev-2221/18 od 03. rujna 2019. kako su ugovorne kamate po svojoj pravnoj naravi naknada koju se korisnik kredita obvezuje platiti banci za korištenje iznosa novčanih sredstava odobrenih mu na određeno vremensko razdoblje od strane banke uz obvezu vraćanja iskorištenog iznosa novca, u vrijeme i na način kako je to ugovoreno ugovorom o kreditu, onda se nameće zaključak da takva ugovorna odredba mora biti određena odnosno odrediva u smislu čl. 269. st. 2. i čl. 272. ZOO-a.

15. Nije sporno da stranke o odredbi ugovora prema kojoj je redovna kamatna stopa tijekom postojanja obveze promjenjiva, nisu pojedinačno pregovarale, niti tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka tvrdi da je korisnik kredita na tu odredbu mogao utjecati. Osim toga, po prirodi stvari o uvjetima iz odluke banke se i ne može pojedinačno pregovarati. Sklopljeni ugovor ne sadrži referentnu stopu koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu, a niti precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope.

16. U ovom postupku nije utvrđeno općenito nepošteno ponašanje tuženika, nego je utvrđena nepoštenost (a time i ništetnost) pojedinih odredbi ugovora koji ugovori su sastavljeni od strane tuženika, bez pojedinačnog pregovaranja s tužiteljem. Sud dolazi do zaključka da ugovorna odredba kojom se promjena kamatne stope čini ovisnom o odluci tuženika nije razumljiva. Ovo, uz već navedeno kako predmetni ugovor ne sadrži referentnu stopu koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu, slijedi i iz činjenice da predmetni ugovor ne sadrži precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope već je samo preopćenito, paušalno i neprecizno navedeno u čl. 11.1. Ugovora: „Redovna kamatna stopa je promjenljiva, a utvrđuje se odlukom Kreditora“. Ovakva odredba predstavlja previše uopćenu definiciju bez preciznih i jasnih kriterija po kojima se promjena kamate može odrediti pa se ni po takvim definicijama ne može (u vrijeme potpisivanja Ugovora o kreditu) znati uslijed čega dolazi do promjene kamatne stope, kolika će ta promjena biti, koliko će trajati, kada će uslijediti nova promjena, koliko će tih „novih“ promjena biti, itd.

17. U spisu prileže obavijesti o promjeni kamatne stope (l.s. 19,20), ali u istima nije naveden razlog zbog čega do povećanja iste dolazi (navedeno je samo za smanjenje da je do istog došlo slijedom promjena Zakona o potrošačkom kreditiranju). Tuženik je u ugovoru koristio odredbu kojom je na općenit i normativan način promjenu kamatne stope vezao isključivo za svoju vlastitu odluku, što je protivno načelu savjesnosti i poštenja. Tužiteljima je trebalo ponuditi- objasniti razloge promjene kamatne stope, pojedinačno o tome razgovarati i na taj način omogućiti tužiteljima, kao klijentima-potrošačima, da pristane na takve odredbe (koje jasno definiraju uvjete i razloge zbog kojih se kamatna stopa može mijenjati) i iskoristi neke od navedenih solucija, odnosno prigovoriti povećanju stope redovne kamate ili zatražiti okončanje ugovornog odnosa. Primjenom navedene ugovorne odredbe tuženik je izbjegao utjecaj druge ugovorne strane (tužitelja) na cijenu, što je suprotno čl. 247. ZOO-a (čl. 26. ZOO/91) koja propisuje da je ugovor sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora, a bitni sastojci su predmet i cijena (kamate također predstavljaju cijenu). Takva jednostrana određena ugovorna odredba protivna je i načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. ZOO-a jer je neizvjestan i iznos glavnice kredita kojeg klijent (tužitelj) ima obvezu vratiti banci i cijena. Predmetna odredba u ugovor je unesena samo od strane tuženika, na koju odredbu tužitelji nisu mogli utjecati jer o istoj nije pojedinačno

pregovaranu (kako je ranije obrazloženo), što sve čini predmetnu ugovornu odredbu suprotnu načelu savjesnosti i poštenja. Sve navedeno dovodi do zaključka da su predmetne odredbe ugovora o kreditu ništetne, a isti stav izražen je i u presudi i rješenju Županijskog suda u Rijeci poslovni broj GŽ-1215/17, od 26. lipnja 2019. Aktivna legitimacija tužitelja proizlazi iz nesporne činjenice da su stranke sklopile predmetni ugovor o kreditu i da je tužitelj pod 1) potrošač sukladno čl. 3. ZZP/03 i ZZP/07, a tužiteljica pod 2) sudužnik. Pravni interes tužitelja postoji zbog utvrđenja ništetnosti odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, sukladno navedenim odredbama ZZP/03, ZZP/07 i ZOO-a. S obzirom na utvrđenja odredbe ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi ništetnim, iznos koji je sukladno tim (ništetnim) odredbama naplaćen od tužitelja, tuženik je stekao bez osnove, pa je sukladno čl. 1111. i 1115. ZOO-a, stjecatelj dužan te iznose vratiti zbog čega je odlučeno kao u izreci. Visina tužbenog zahtjeva nije bila sporna, sukladno nalazu i mišljenju vještakinje Lozić, pa je ista prihvaćena onako kako je i postavljena u tužbi.

18. Sud je nalaz i mišljenje vještakinje Ines Lozić prihvatio držeći da je sastavljen objektivno i stručno od strane ovlaštenog sudskog vještaka s obzirom na nalog koji je vještaku zadan. Vještak je naveo da pod pretpostavkom da se tijekom otplate kredita vezanog uz valutu CHF u razdoblju otplate nije mogla mijenjati kamatna stopa ni tečaj te uz pretpostavku prilagodbe početnog otplatnog plana na način da se od 10.01.2014.g. primjenjuje zakonska kamatna stopa od 3,23%: 1. Ukupan iznos preplata, uzevši u obzir rast anuiteta zbog rasta kamatne stope te rast tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, u razdoblju otplate do dana provođenja konverzije kredita iznose 12.397,98 EUR, od kojeg iznosa je tužitelj preplatio na ime promjene kamatne stope iznos od 4.053,82 EUR te je preplatio zbog rasta tečaja iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita iznos od 8.344,16 EUR. 2. Ukupan iznos koji je tužitelj manje platio, zbog pada tečaja ispod tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita iznosi 499,20 EUR. Slijedom navedenog, sveukupan iznos koji je više plaćen (zbroj više i manje plaćenog) za vrijeme otplate kredita, slijedom promjene kamatne stope i tečaja na više i niže u odnosu na početni tečaj CHF koji je vrijedio na dan isplate kredita, iznosi 11.898,78 EUR i to: -Ukupno više plaćenog zbog promjene kamatne stope u razdoblju od početka otplate kredita do dana provođenja konverzije kredita iznosi ukupno 4.053,82 EUR,- Ukupno više plaćenog između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate i početnog tečaja za CHF (iznosi su korigirani za iznos razlike sadržan u razlici obveza koje proizlaze iz promjena kamatnih stopa), uzevši u obzir i rast i pad tečaja u razdoblju od početka otplate kredita do dana provođenja konverzije kredita iznosi ukupno 7.844,96 EUR. Na dan provođenja konverzije, odnosno na dan 04.04.2016. godine je utvrđena glavnica u iznosu 54.795,84 EUR što primjenjivim tečajem na dan 04.04.2016.g. iznosi 414.530,53 kn (tečaj 7,565 kn za 1 EUR). Pod pretpostavkom da se tužitelju za vrijeme otplate kredita u CHF nije mijenjao tečaj korišten prilikom isplate kredita, preostala nedospjela glavnica tužitelja na dan 04.04.2016.g. bi prema prilagođenom početnom otplatnom planu bila manja za 8.002,56 EUR. Tuženik je prilikom provođenja konverzije otpisao glavicu u iznosu 16.562,30 EUR, te je stoga iznos otpisa priznat u konverziji veći od razlike u iznosu glavnice da je primijenjen početni tečaj CHF za 8.559,74 EUR. Prilikom provođenja konverzije tuženik je uzeo u obzir sve uplate tužitelja te je postupao u skladu s Zakonom o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju čl.19. c., te iskazao Sporazumom o podmirenju duga dug tužitelja u iznosu 2.251,44 EUR. Vještak napominje da utvrđenja ovog nalaza, iznosi ukupno iskazane preplate, u ovom nalazu, za vrijeme otplate kredita u CHF, kao i iznosi utvrđene preostale glavnice za otplatu

kredita u EUR kojim je po konverziji utvrđen manjak polaze od istih stvarnih uplata tužitelja za podmirenje obveze za anuitete u CHF uplatama u kn, ali su različite pretpostavke tužitelja i tuženika, što predstavlja pravno pitanje u koje vještak ne ulazi..

19. Nakon nalaza i mišljenja vještaka, tuženik (kao ni tužitelj) nije predlagao provesti nikakvo dodatno vještačenje po bilo kojem vještaku, nije predložio dati vještakinji Lozić bilo kakav dodatan nalog, niti je predložio eventualno saslušanje vještaka, pisano očitovanje ili izradu vještačenja po drugačijem ili novom nalogu, pa ni sud nije mogao izvoditi te dokaze koje stranke nisu predložile (sukladno pravnom stavu izraženom u odluci Županijskog suda u Zadru poslovni broj GŽ-3411/13 od 06. veljače 2014. godine).

20. S obzirom na utvrđenja valutne klauzule ugovora ništetnim, iznos koji je sukladno tim (ništetnim) odredbama naplaćen od tužitelja, tuženik je stekao bez osnove, pa je sukladno čl. 1111. i 1115. ZOO-a, stjecatelj dužan te iznose vratiti zbog čega je odlučeno kao u izreci.

21. Sud nije prihvatio prigovor tuženika da treba uzeti u obzir i manje plaćene iznose odnosno negativnu tečajnu razliku jer plaćanjem anuiteta po tečaju nižem od početno ugovorenog (eventualno potplaćenih i povlaštenih anuiteta) tužitelj nije ništa primio niti stekao bez osnove jer je čitavu uplatu primio tuženik pa ne postoji obveza za vraćanjem nečega što (tužitelj) nije primio, a nedvojbeno nije utvrđeno ni da tuženik ima prema tužitelju nepodmireno potraživanje.

22. U odnosu na prigovor tuženika da tužitelji zbog sklapanja dodatka kojim je provedena konverzija nemaju pravo na restituciju, ističe se da je samom ponudom konverzije tuženik postupio sukladno obvezi iz Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 75/2009, 112/2012, 143/2013, 147/2013, 9/2015, 78/2015, 102/2015, 52/2016, 128/2022, 156/2023 , u daljnjem tekstu: ZPK) i to promjene valute ugovora. U Dodatku ugovora o kreditu (o konverziji) nije navedeno da se određuje i kamatna stopa sukladno ZOO-u i Direktivi već se tim dodatkom jednostavno određuje kamatna stopa, onako kako je ista vrijedila za kredite koji su u navedenom razdoblju ostvarivani u valuti Euro, dakle i za te kamatne stope i za promjenu istih, nisu vođeni pojedinačni pregovori već je kamatna stopa mijenjana prema odluci jedne strane (tuženika) a takav tijek i promjena kamate samo inkorporirani u Dodatak ugovoru o kreditu za tužitelja. Ni u Dodatku ugovora ni u ZPK, nije navedeno da se višak koji je preplaćen zbog nezakonito mijenjane kamate (kako je ranije utvrđeno) obuhvaća predmetnom konverzijom već se iznosi uplaćeni radi namirenja početno utvrđenih obroka odnosno anuiteta u CHF i kunama s valutnom klauzulom u CHF (osim uplata na ime neplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova koji se ne uzimaju u obzir za potrebe izračuna konverzije) pretvore u EUR i u valutnu klauzulu u EUR po tečaju primjenjivom na datum uplate, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

23. Tuženik drži da su kamate mijenjane u skladu sa zakonom i da bez obzira na konverziju tužbeni zahtjev nije osnovan. Uzimajući u obzir ZPK i Aneks (Dodatak) ugovora o kreditu zaključuje se da prilikom konverzije nije uzeto u obzir kako se radi o nezakonitim promjenama kamata, odnosno da to jest uzeto u obzir sam izračun konverzije bi drugačije izgledao jer bi se morao posebno izračunati i onaj dio više

plaćenih iznosa s obzirom na promjene kamata koje nisu bile u skladu s odredbama ZOO-a i ZZP-a te Direktive 93/13/EEZ. Drugim riječima, konverzija je rađena s pretpostavkom da su kamate tijekom utuženog razdoblja mijenjane u skladu s navedenim propisima, za što je u ovom postupku utvrđeno da nije bio slučaj. Osim toga, između stranaka nije sporno da tuženik nije u bilo kojem dijelu udovoljio tužbenom zahtjevu već je ponudom predmetnog Dodatka jedino postupio po obvezi iz ZPK-a. I u tom slučaju tuženik je samo ponudio tužiteljima već gotov primjerak dodatka ugovora, unaprijed računajući sve promjene kamata koje je na kredite u EUR mijenjao isto kao i kod tužiteljevog Ugovora o kreditu (dakle, bez pregovora s drugom stranom o promjeni kamate, razlozima mijenjanja, okolnostima promjene itd.).

24. Iz svega se zaključuje kako je izvršena konverzija imala svrhu i učinak samo na promjenu valute kredita, ali ne i na saniranje nevaljane odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i načinu njene izmjene odnosno zaključenjem i potpisivanjem Dodatka Ugovoru nisu sanirani razlozi koji su bili razlog ništetnosti ove odredbe, no treba reći da prema odredbi čl. 326. st. 1. ZOO ništetan ugovor, ili njegov dio, ne postaje valjan kad uzrok ništetnosti naknadno nestane (Županijski sud u Zadru, GŽ-931/16 od 13. travnja 2018.). Aneksima ugovora o kreditima uređuje se pitanje određivanja kamatne stope nakon sklapanja istih, odnosno njima se ne rješava pitanje preplaćenih kamata u kreditima u valuti CHF kroz ovdje utuženi period, a do koje preplate je došlo zbog nepoštenog postupanja banaka, koje je utvrđeno ništetnim (Županijski sud u Zadru, GŽ-1365/16 od 16. ožujka 2018.). S obzirom da je prihvaćen glavni tužbeni zahtjev, bespredmetno je bilo odlučivati o eventualno kumuliranom zahtjevu.

25. Sud je o prijedlogu ili tužbenom zahtjevu vezan člankom 2. ZPP-a i nije sam mogao izvoditi dokaze koje stranke nisu predložile (sukladno pravnom stavu izraženom u odluci Županijskog suda u Zadru poslovni broj GŽ-3411/13 od 06. veljače 2014. godine). Člankom 7. st. 1. ZPP propisano je da su stranke dužne iznijeti činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice. Sud u pravilu nije ovlašten utvrditi činjenice koje stranke nisu iznijele, niti izvesti dokaze koje one nisu predložile (sukladno pravnom stavu izraženom u odluci Županijskog suda u Zadru poslovni broj GŽ-3152/14 od 27. veljače 2015. godine). Prema čl. 219. st. 2. ZPP-a sud može tijekom postupka, kad ocijeni da je to svrsishodno za pravilno rješenje spora, upozoriti stranke na njihovu dužnost iz stavka 1. toga članka, a osobito na potrebu iznošenja odlučnih činjenica i predlaganja određenih dokaza te iznijeti razloge zbog kojih smatra da je to potrebno. Sukladno čl. 219. st. 2. ZPP-a ne postoji obveza suda upozoriti stranke na njihovu dužnost da iznose činjenice i dokaze na kojima temelje svoj zahtjev ili kojima pobijaju navode i dokaze protivnika (prema stavu izraženom u odluci VSRH poslovni broj Rev x-148/10). Sud odlučuje samo o tome koje će od predloženih dokaza izvesti radi utvrđivanja odlučnih činjenica (prema čl. 220. st. 3. ZPP-a i sukladno pravnom stavu izraženom u odluci Županijskog suda u Splitu GŽo-429/11 od 01. ožujka 2012. i GŽ-2478/2018 od 22. travnja 2020.– „ Sud ne samo da nije dužan, nego ne smije po službenoj dužnosti utvrđivati, postoje li još koje (neke) činjenice, koje bi možda bile pravno značajne za odlučivanje o istaknutom tužbenom zahtjevu, niti smije izvoditi dokaze koje stranke nisu predložile (osim u slučaju kada posumnja da stranke idu za tim da raspoložu zahtjevima kojima ne mogu raspolagati – članak 7. stavak 2. ZPP).“). Više ne postoji obveza suda da istinito i potpuno utvrdi činjenično stanje o kojem ovisi ili ne ovisi postavljeni tužbeni zahtjev. Sud nije ovlašten utvrđivati činjenice niti izvoditi dokaze koje stranke nisu predložile. (Županijski sud u

Splitu GŽ R-755/2022 od 3. studenog 2022.). Sud nije ovlašten ni dužan izvesti dokaze koje stranke nisu predložile. (VSRH Rev 132/10 od 5. siječnja 2012.).

26. Zbog svega navedenog, procjenjujući svaki dokaz pojedinačno te dovodeći sve dokaze u međusobnu vezu, sud drži da je tužbeni zahtjev osnovan, kako je obrazloženo, pa je odlučeno kao u izreci.

27. Tužiteljima su dosuđene i zatezne kamate na temelju odredbe članka 29. stavaka 1. i 2. ZOO-a.

28. O trošku je odlučeno temeljem čl. 154. i 155. ZPP-a te Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 142/12, 103/2014, 118/2014, 107/2015, 37/22 i 126/22) i Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23), pa tužiteljima, s obzirom da su uspjeli s tužbenim zahtjevom, pripada pravo na naknadu troška i to za sastav tužbe 100 bodova (Tarifni broj. 7.), sastav podneska od 23. veljače 2026. vrijednost od 250 bodova (Tbr. 8.3.) te za zastupanje na ročištu od 02. prosinca 2019. i 15. listopada 2025. vrijednost od 100 bodova (Tbr. 9.1.), na ročištu od 27. veljače 2026. vrijednost od 250 bodova (Tbr. 9.1.), što uz zastupanje dvije osobe znači povišenje od 10 %(Tbr. 36.), i PDV od 25%, sudsku pristojbu za tužbu (400,00 kuna) i trošak vještačenja (2.000,00 kuna) ukupno iznosi 2.333,52 eura. Odbijen je zahtjev za naknadom troška za pristup ročištu za objavu presude jer taj trošak nije bio potreban za vođenje parnice. Vrijednost boda utvrđena je prema Tarifi koja je bila na snazi u vrijeme poduzimanja radnje. Trošak vještačenja uplaćen po tužiteljima je istima i priznat dok je u preostalom dijelu zahtjev odbijen.

29. Zbog svega navedenog odlučeno je kao u izreci.

U Splitu, 21. travnja 2026.

S u d a c

Tomislav Bago

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude dopuštena je žalba Županijskom sudu. Žalba se predaje putem ovog suda, u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa ove presude.

DNA

1. Tužiteljima po punomoćniku.
2. Tuženiku po punomoćnicima.

Broj zapisa: **9-30887-1ad09**

Kontrolni broj: **0ac0f-6f40a-bd65a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Tomislav Bago, O=OPĆINSKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.